

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 86
din 13.02.2008**

Dosar nr.: 39/2008

Petiția nr.: 1457/18.01.2008

Petenți: Sindicatul liber al Salariaților din Primăria Municipiului Timișoara și din Serviciile Publice aflate în Subordinea Consiliului Local al Municipiului Timișoara

Obiect: punct de vedere cu privire la acordarea indemnizației de dispozitiv personalului care își desfășoară activitatea în administrația publică

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petenților

I.1.1. Sindicatul liber al Salariaților din Primăria Municipiului Timișoara și din Serviciile Publice aflate în Subordinea Consiliului Local al Municipiului Timișoara, cu sediul în Timișoara, B.dul CD Iorga, nr.1, prin reprezentant legal N
T

II. Obiectul sesizării

2.1. Sesizarea petenților vizează exprimarea unui punct de vedere cu privire la discriminarea între personalul care își desfășoară activitatea în domeniul administrației publice care beneficiază de indemnizația de dispozitiv și personalul din aceeași administrație publică care nu beneficiază de indemnizația de dispozitiv.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Prin petiția înregistrată cu nr.1457 din 18.01.2008, petenta solicită Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării să își exprime punctul de

vedere în ceea ce privește existența/inexistența unei discriminări între personalul care își desfășoară activitatea în domeniul administrației publice care beneficiază de indemnizația de dispozitiv și personalul din aceeași administrație publică care nu beneficiază de indemnizația de dispozitiv și eventual să intervină în procesele aflate pe rolul instanțelor de judecată, ca intervenient accesoriu, în interesul sindicatului.

3.2. În acest sens se arată că petenta precum și angajați din domeniul administrației publice au promovat acțiuni în justiție pentru acordarea indemnizației de dispozitiv astfel încât, în prezent, instanțele de judecată au admis acțiuni pronunțând hotărâri definitive și irevocabile însă în același timp au fost respinse acțiuni în primă instanță cu privire la acordarea indemnizației de dispozitiv.

3.3. Se arată că această situație indică certitudinea unei duble discriminări, respectiv discriminarea personalului din administrația publică cărora angajatorii refuză să le plătească acest drept în lipsa unei hotărâri judecătorești irevocabile și discriminarea salariaților care beneficiază de indemnizație prin efectul hotărârilor judecătorești în comparație cu cei cărora li s-au respins acțiunile în justiție tot prin efectul unor hotărâri judecătorești.

IV. Procedura de citare

4.1. Urmare petiției înregistrate cu nr. nr.1457 din 18.01.2008, în temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

4.2. Prin adresa înregistrată cu nr.1784 din 24.01.2008 a fost citată petenta iar prin adresa cu nr. 1783 din 24.01.2008 a fost citat Ministerul Internelor și Reformei Administrative, pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 12.02.2008.

4.5. La termenul din data de 12.02.2008 s-a prezentat petenta prin reprezentant. Prin adresa înregistrată cu nr. 252 din 12.02.2008 M.I.R.A. a comunicat în scris punctul de vedere cu privire la obiectul petiției.

V. Susținerile părților

Susținerile petenților

5.1.1. Pe fond, petena arată că indemnizația de dispozitiv prevăzută de pct. 9.2 din Ordinul nr. 496/28.07.2003 al Ministrului Administrației și Internelor nu a fost acordată din proprie inițiativă de angajator, astfel încât au fost promovate acțiuni în justiție.

5.1.2. Au fost câștigate procese prin hotărâri rămase definitive și irevocabile în sensul admiterii acțiunilor de acordare a indemnizației de dispozitiv, fiind

menționate și depuse copii la dosar după Sentința civilă nr. 151/21.02.2007 a Tribunalului Timiș, rămasă irevocabilă prin Decizia civilă nr. 433/23.05.2007 a Curții de Apel Timișoara; Sentința civilă nr. 2178/11/09.2007 a Tribunalului Arad, rămasă irevocabilă, Sentința civilă nr. 705/08.10.2007, pronunțată de Tribunalul Timis, Sentința civilă nr. 14 din 8 ianuarie 2008 pronunțată de Tribunalul Arad, Sentința civilă nr. 1913/CA/2007 pronunțată de Tribunalul Hunedoara.

5.1.3. Spre deosebire de aceste acțiuni câștigate, petenta arată că unele instanțe judecătorești au pronunțat sentințe de respingere, fiind invocată în acest sens Sentința civilă nr. 1377/CA/2007 pronunțată de Tribunalul Hunedoara.

5.1.4. Petenta arată că instanțele de judecată și-au motivat hotărârile pe existența unei discriminări și necesitatea de a elimina discriminarea prin admiterea acțiunilor, dreptul invocat în cauză fiind cel prevăzut în art.1 alin.2 lit e pct. 1 din O.G. nr. 137/2000.

5.1.5. Având în vedere că în ultimul timp unele instanțe de judecată au început să respingă acțiuni având ca obiect indemnizația de dispozitiv și existând pericolul ca această practică să se generalizeze, petenta arată că există pericolul unei duble discriminări, anume, discriminarea personalului din administrația publică cărora angajatorii refuză să le plătească acest drept în lipsa unei hotărâri judecătorești irevocabile și discriminarea dintre salariații din administrația publică care beneficiază de indemnizația de dispozitiv cărora li s-a respins acest drept salarial, tot prin efectul unor hotărâri judecătorești irevocabile. Din aceste considerente se arată că punctul de vedere al Consiliului este esențial și poate contribui la formarea convingerii judecătorilor care hotărăsc sau vor hotări în astfel de cauze.

Punctul de vedere al Ministerului Internelor și Reformei Administrative

5.2.1. Prin adresa înregistrată cu nr. 2522 din 12.02.2008 M.I.R.A. arată că dispozițiile Legii nr. 138/1999 la care se face referire de către petentă se aplică personalului militar și civil din cadrul instituțiilor prevăzute la art.1, respectiv Ministerului Apărării, Ministerului Internelor și Reformei Administrative, Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Protecție și Pază, Serviciului de Telecomunicații Speciale și Ministerului Justiției. În baza legii nr. 138/1999 a fost emis Ordinul ministrului de interne nr. 275/2002 în care se stipulează că indemnizația de dispozitiv se acordă și personalului civil ce-și desfășoară activitatea în domeniul administrației publice. Se arată în continuare că prin personal civil, în sensul prezentului ordin, se înțelege funcționari publici și personalul contractual din cadrul Ministerului Internelor și Reformei Administrative.

5.2.2. Se arată că între M.I.R.A. și autoritățile administrației publice locale nu există raporturi de subordonare iar în contextul art. 6 alin.1 din legea nr. 215/2001, dispozițiile O.M.I. nr. 275/2002 nu îi sunt aplicabile personalului din cadrul aparatului propriu de specialitate al autorităților administrației publice locale.

5.2.3. Totodata se arată că potrivit O.U.G. nr. 108/2005 aprobată cu modificări prin Legea nr. 331/2005 pentru persoanele care ocupă funcții de demnitate publică, alese sau numite, din administrația publică locală, indemnizațiile prevăzute în anexă reprezintă unica formă de remunerare a activității corespunzătoare funcției și reprezintă baza de calcul pentru stabilirea drepturilor și obligațiilor care se determină în raport cu venitul salarial.

5.2.4. Astfel se arată că petenții nu au fost discriminați sau dezavantajați față de alte persoane, în sensul O.G. nr. 137/2000 și nu s-a făcut o deosebire între ei și celelalte categorii profesionale aflate în situații identice.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1 **În fapt**, Colegiul Director reține că, în spetă, petenta solicită Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării să își exprime punctul de vedere în ceea ce privește existența/inexistența unei discriminări între personalul care își desfășoară activitatea în domeniul administrației publice care beneficiază de indemnizația de dispozitiv și personalul din aceeași administrație publică care nu beneficiază de indemnizația de dispozitiv. În acest sens se reține că petenta precum și angajați din domeniul administrației publice au promovat acțiuni în justiție pentru acordarea indemnizației de dispozitiv astfel încât, în prezent, instanțele de judecată au admis acțiuni pronunțând hotărâri definitive și irevocabile însă în același timp au fost respinse acțiuni în primă instanță cu privire la acordarea indemnizației de dispozitiv. În opinia petentei această situație indică certitudinea unei duble discriminări, respectiv discriminarea personalului din administrația publică cărora angajatorii refuză să le plătească acest drept în lipsa unei hotărâri judecătorești irevocabile și discriminarea salariaților care beneficiază de indemnizație prin efectul hotărârilor judecătorești în comparație cu cei cărora li s-au respins acțiunile în justiție tot prin efectul unor hotărâri judecătorești. (vezi în acest sens infra parag. 3.1-3.3, 5.1.1.-5.1.5.)

7.1. **În drept**, analizând faptele reținute în petiție, **Colegiul Director** se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci **când se induc distincții între situații analoge și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „**trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoge sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-si găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă** (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

7.2. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului

comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv.** (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zucchero and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91)

7.3. Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art. 2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

7.4. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

7.5. Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența art. 2 alin.1 al O.G. nr.137/2000, republicată.

7.6. Colegiul Director, raportat la obiectul sesizărilor analizează în ce măsură obiectul acestora este de natură să cadă sub incidența art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, sub aspectul scopului sau efectului creat, care a dat naștere sau nu, unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excludere, deosebire, preferință, și care circumstanțiat la situația petentei (petentului)/petenților (petentelor), ipso facto, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoge sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

7.7. Colegiul Director reține, astfel cum este formulată petiția, că petenta „Sindicatul liber al Salariaților din Primăria Municipiului Timișoara și din Serviciile Publice aflate în Subordinea Consiliului Local al Municipiului Timișoara” reprezintă salariații ai autorităților din administrația publică. Urmare promovării unui număr de acțiuni în justiție atât de petentă cât și de salariații ai autorităților administrației publice au fost câștigate procese prin hotărâri rămase definitive și irevocabile în sensul admiterii acțiunilor de acrodare a indemnizației de dispozitiv, reținându-se în acest sens Sentința civilă nr. 151/21.02.2007 a Tribunalului Timis, rămasă irevocabilă prin Decizia civilă nr. 433/23.05.2007 a Curții de Apel Timișoara; Sentința civilă nr. 2178/11/09.2007 a Tribunalului Arad, ramasă irevocabilă; Sentința civilă nr. 705/08.10.2007 pronunțată de Tribunalul Timis; Sentința civilă nr. 14 din 8 ianuarie 2008 pronunțată de Tribunalul Arad; Sentința civilă nr. 1913/CA/2007 pronunțată de Tribunalul Hunedoara. (vezi infra parag. 5.1.2.) Colegiul Director reține din înscrisurile depuse la dosar, în același sens, Sentința civilă nr. 419/CA/07.05.2007 rămasă irevocabilă prin Decizia nr. 711/13.09.2007 a Curții de Apel Timișoara, Sentința civilă nr. 1699/13.11.2006 pronunțată de Tribunalul Mehedinți, rămasă irevocabilă, Sentința civilă nr. 228/12.03.2007 a Tribunalului Timiș, rămasă irevocabilă prin Decizia nr. 464/R/30.05.2007 a Curții de Apel Timișoara, Decizia civilă nr. 241/07.03.2006 a Curții de Apel Craiova, irevocabilă, Sentința civilă nr. 501/CA/12.06.2007 a Tribunalului Timiș, rămasă irevocabilă prin Decizia civilă nr. 841/R/11.10.2007 a Curții de Apel Timișoara, Sentința civilă nr. 2191/24.10.2006 a Tribunalului Mureș, rămasă irevocabilă prin Decizia civilă nr. 1977/R/29.11.2006 a Curții de Apel Mureș, Sentința civilă nr. 1558/12.09.2006, Sentința civilă nr. 409/03.10.2007 pronunțate de Tribunalul Mureș și rămase irevocabile prin Decizia nr. 2048/R/19.12.2006 a Curții de Apel Mureș, Sentința civilă nr. 142/26.01.2007 a Tribunalului Prahova, rămasă irevocabilă prin Decizia civilă nr. 239/20.03.2007 a Curții de Apel Ploiești.

În raport cu promovarea acțiunilor în justiție și sentințele civile favorabile petentei se arată că unele instanțe de judecată au pronunțat sentințe de respingere a acțiunilor, fiind invocată în acest sens Sentința civilă nr. 1377/CA/2007 pronunțată de Tribunalul Hunedoara. (vezi infra parag. 5.1.3.)

7.8. Colegiul Director observă că prin sentințele civile favorabile petenților în sensul admiterii acțiunilor promovate în vederea acordării indemnizației de dispozitiv s-a reținut, între altele, de către instanțele de judecată, în interpretarea prevederilor legale invocate, că beneficiul indemnizației de dispozitiv este recunoscut salariaților civili “fiind evident faptul că prin prin Ordinul nr. 496/2003 M.I.R.A. a urmărit ca în rândul personalului care beneficiază de indemnizația de dispozitiv să fie cuprinși și personalul civil care își desfășoară activitatea în domeniul administrației publice, tocmai pentru a înlătura discrepanțele în ceea ce privește drepturile de natură salarială ale personalului aflat în subordinea sa și/sau coordonarea M.A.I., asigurându-se astfel egalitate de tratament salarial și nediscriminatoriu pentru personalul civil din cadrul aleleiași autorități...”

7.9. De asemenea, ia act de susținerile petentei prin care arată că în ultimul timp unele instanțe de judecată au început să respingă acțiuni având ca obiect indemnizația de dispozitiv existând pericolul ca această practică să se

generalizeze și prin care subliniază faptul că există pericolul unei duble discriminări, anume, discriminarea personalului din administrația publică cărora angajatorii refuză să le plătească acest drept în lipsa unei hotărâri judecătorești irevocabile și discriminarea dintre salariații din administrația publică care beneficiază de indemnizația de dispozitiv cărora li s-a respins acest drept salarial, tot prin efectul unor hotărâri judecătorești irevocabile. (vezi în acest sens infra parag. 5.1.5.)

7.10. În raport cu aceste aspecte invocate de petentă, și din punctul de vedere al incidenței art. 2 al O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, Colegiul Director este de opinie că în fapt, aspectele invocate de petentă corelativ circumstanței concretizate generic în restricție, excludere, deosebire, preferință se circumstanțiază ipso facto prin actul de justiție, respectiv prin pronunțarea unor sentințe și/sau decizii ale instanțelor judecătorești. Astfel, ipoteza generică de tratament diferit ia naștere prin efectul pronunțării hotărârilor judecătorești ipotetic neunitare și se materializează prin pronunțarea unor hotărâri judecătorești de admitere a acțiunilor comparativ cu pronunțarea unor hotărâri judecătorești de respingere a acțiunilor, în condiții de analogie sau comparabilitate. (vezi în acest sens sentințele și deciziile judecătorești invocate în susținerea afirmațiilor, infra parag. 7.7)

7.11. Or față de aceste aspecte, Colegiul Director ia act de art.125 alin. 1, alin.2. și alin.3 din Constituția României care statuează înlăptuirea justiției potrivit legii, dispunând că justiția este unică și imparțială, egală pentru toți iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta face ca în activitatea de judecată, judecătorii să nu poată fi supuși nici unei directive din partea puterii legislative sau executive.

7.12. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că puterile publice nu pot adresa instrucțiuni instanțelor de judecată, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate. (vezi în acest sens hotărâre pronunțată în cauza Van de Hurkc v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, parag. 45, coroborat cu hotărârile pronunțate în cauzele Benthem v. the Netherlands, 23 October 1985, Series A no. 97, p. 17, para. 40; H. v. Belgium, 30 November 1987, Series A no. 127, p. 34, para. 50; and Belilos v. Switzerland, 29 April 1988, Series A no. 132, p. 29, para. 64).

7.13. Pe de altă parte, reținem că textul constituțional din art.129 statuează că „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Astfel, controlul legalității hotărârilor judecătorești este asigurat în cadrul sistemului căilor de atac.

7.14. De altfel, față de aspectul de fapt subsecvent al petiției privind modalitatea în care instanțele de judecată au interpretat și aplicat dispozițiile legale în materia indemnizației de dispozitiv relative la situația petentei, Colegiul Director este de opinie că, astfel cum a statuat și Curtea Constituțională, interpretarea legii este atributul suveran al instanței de judecată în opera de înlăptuire a justiției, iar controlul acestei interpretări se realizează prin exercitarea căilor de atac. În acest sens este, de exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 5 octombrie 1993, Decizia nr. 120 din 16 noiembrie 1994, Decizia nr. 39

din 10 aprilie 1996, Decizia nr. 300 din 1 iulie 1997, Decizia nr. 151 din 27 octombrie 1998, Decizia nr. 160 din 10 noiembrie 1998, Decizia nr. 14 din 9 februarie 1999, Decizia nr. 64 din 11 aprilie 2000, Decizia nr. 74 din 25 aprilie 2000, Decizia nr. 93 din 11 mai 2000, Decizia nr. 24 din 29 ianuarie 2002, Decizia nr. 282 din 29 iunie 2004.)

7.15. Raportându-ne în acest sens, la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale discriminării astfel cum este reglementată în art.2 alin.1 din O.G. nr.137/2000, republicată, Colegiul Director nu poate reține aspecte corelative actului de justiție per se, cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a legii, atribut exclusiv al instanțelor de judecată.

7.16. Colegiul Director reține că petenta a invocat sentințe și decizii civile irevocabile de admitere a acțiunilor privind acordarea indemnizației de dispozitiv însă ia act de faptul că Sentința civilă nr. 1377/CA/2007 pronunțată de Tribunalul Hunedoara prin care se respinge acțiunea petentei, indicată în raport de analogie sau comparabilitate, este supusă căii de atac, fiind pe rolul instanței de recurs. În acest context, astfel cum este formulată petiția, Colegiul Director reține că petenta își întemeiază susținerile pe un element de probabilitate având ca ipoteză pronunțarea Sentinței civile nr. 1377/CA/2007, aratând că “în ultimul timp unele instanțe au început să respingă acțiuni, existând pericolul ca această practică să se generalizeze”. Colegiul Director este de opinie că această critică poate fi privită ca justificată din punctul de vedere al domeniului de activitate al petentei însă sub aspectul consecințelor juridice certe și actuale aceasta nu poate fi primită.

7.17. Astfel cum s-a pronunțat în jurisprudența sa, Colegiul Director este de opinie că prin efectul interpretării neunitare a legii, se poate naște circumstanța ipotetică a unui tratament generic de excludere, restricție, preferință sau deosebire. Acesta circumstanță se poate materializa ipso facto într-un tratament diferențiat prin efectul hotărârilor judecătorești contradictorii, având în vedere acordarea unor drepturi salariale corelativ neacordării unor drepturi salariale unor persoane aflate în situații analoge. (vezi în acest sens Hotărârea nr. 185 din 16.07.2007).

7.18. Însă astfel cum a reținut în jurisprudența sa, Colegiul Director a luat act că în sesizarea unor chestiuni de drept care au primit o soluționare diferită din partea unor instanțe judecătorești, în scopul de a „asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul României”, legiuitorul român a instituit procedura recursului în interesul legii. Astfel, potrivit art. 329 C. Proc. Civ. recursul în interesul legii are ca obiect, în exclusivitate, chestiuni de drept care au primit o soluționare diferită din partea instanțelor judecătorești. Potrivit alin. 3 al art. 329 C. Proc. Civ. „Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe”.

7.19. Competența de a se pronunța asupra recursului în interesul legii revine Înaltei Curți de Casație și Justiție, în Secțiuni Unite, cu participarea și concluziile reprezentantului Ministerului Public.

7.20. Colegiul Director reține că Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat recent în situații similare privind drepturile salariale. (vezi Decizia nr. VI din 15 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 327 din

15/05/2007, privind acordarea nediscriminatorie tuturor magistraților a sporului anticorupție prin care s-a admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. În aplicarea nediscriminatorie a dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002 privind salarizarea și alte drepturi ale magistraților, precum și a dispozițiilor art. 28 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2004, modificată și aprobată prin Legea nr. 601/2004, s-a stabilit ca drepturile salariale prevăzute de aceste texte de lege se cuvin tuturor magistraților.

7.21. De asemenea, Colegiul Director, reține că în ședința din 7 mai 2007, Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, prin Decizia nr. XXXVI a admis recursul în interesul legii stabilind că dispozițiile art.33 din Legea nr.50/1996, în raport cu prevederile art. 1 pct. 32 din O.G. nr. 83/2000, art. 50 din OUG nr.177/2002 și art. 6 alin. 1 din OUG nr. 160/2000 se interpretează în sensul că judecătorii, procurorii și ceilalți magistrați, precum și persoanele care au îndeplinit funcția de judecător financiar, procuror financiar sau de controlor financiar în cadrul Curții de Conturi a României beneficiau și de sporul pentru vechime în muncă, în quantumul prevăzut de lege.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Nu pot fi reținute aspecte care intră sub incidența art.2 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată;

2. O copie a hotărârii se va comunica petentei Sindicatul liber al Salariaților din Primăria Municipiului Timișoara și din Serviciile Publice aflate în Subordinea Consiliului Local al Municipiului Timișoara.

3. O copie a hotărârii se va comunica Ministerului Internelor și Reformei Administrative.

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

COMSA CORINA NICOLETA – Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVAN – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA PAULA ROXANA – Membru

Data redactării 18.02.2007

Tehnoredactat G.D., 3 exem.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

